

АЙЗЪК АЗИМОВ

ЗАХВЪРЛЕНИ КРАЙ ВЕСТА

Част 1 от „Брендон, Ши и Мур“

Превод от руски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

— Престани да ходиш назад-напред? — долетя от дивана гласът на Уоррън Мур. — Няма никаква полза.

Марк Брендон се обърна и свирепо го погледна.

— Радвам се, че ти харесва тук. Разбира се, ти забравяш, че запасът от въздух ще ни стигне само за три дни.

Мур зина и се протегна, настанявайки се по-удобно на дивана, после отговори:

— Губиш много енергия и ще изчерпаш запасите си. Защо не последваш примера на Майк? Виж, колко е спокоен.

Майк — Майкъл Ши, довчерашен член на екипажа на кораба „Сребърна кралица“, нисък широкоплещест момък, седеше на масата, сложил крака на стола, чу своето име и вдигна глава. На лицето му се появи тъжна усмивка.

— Рано или късно това трябваше да се случи — каза той. — Големите скорости сред астероидите са винаги рисковано дело.

— Очевидно защитените екрани излязоха от строя пет минути преди гранитната скала да се вреже в нас — проговори Мур. — Макар че по-добре щеше да бъде, ако бяхме заобиколили този район отстрани и да не бяхме се доверявали на противометеорната защита. — Той поклати замислено глава. — „Сребърната кралица“ се разлетя на парчета. Че тази част на кораба остана невредима и, още повече — захерметизирана, е голямо чудо.

— Имаш странна представа за чудесата, Уоррън — каза Брендон. — И винаги си бил такъв, откакто те познавам, Ние се намираме в мъничка частица от кораба, състояща се само от три каюти. Имаме въздух само за три дни, предстои ни сигурна смърт след изтичане на този срок и ти имаш наглостта да говориш за чудеса.

— Може би ще успеем да измислим нещо — изрази надежда Мур.

— Слушай, защо не погледнем истината в очите. — Лицето на Брендон почервения и гласът му трепереше — Пред нас е краят!

Мур стана, приближи към Брендон и ласкаво сложи ръка върху рамото на юношата.

— Ако не се окопитиш, Марк, след едно денонощие ще полудееш.

Майкъл Ши стана и приближи до илюминатора.

— Ако ни се удаде да достигнем Веста, ще бъдем спасени. Там живеят хора. Далече ли сме от нея?

— Съдим ли по видимия диаметър, не повече от триста или четиристотин мили — отвърна Мур.

— Само на триста мили от спасението — измърмори Брендон. — Как да напуснем орбитата, на която попадна този жалък отломък!

Майкъл Ши мълчеше, обмисляйки нещо. После са обърна към Мур.

— Слушай, приятелю, ето какво мисля. Нима няма да започнат да ни търсят още щом стане известно за катастрофата?

Мур поклати глава.

— Не, Майк, никой няма да ни търси. Никой не ще узнае за катастрофата, докато „Сребърната кралица“ не закъснее да кацне в космодрума. Сблъскването с астероида бе толкова неочаквано, че не можахме да изпратим „SOS“.

— Хм! — Челото на Майкъл се набразди от дълбоки бръчки. — Значи, трябва да се доберем до Веста най-късно след три дни.

— Ти попадна точно в целта, Майк. Трябва само да съобразим как да сторим това.

Брендон внезапно избухна.

— Прекратете този безполезен брътвеж и се заемете за работа!

Мур вдигна рамене и мълчаливо се върна на дивана. Той се отпусна на възглавницата, външно свършено безметежен, но мозъкът му бясно работеше.

Съмнение нямаше: те наистина се намират в отчаяно положение.

Отломъкът се носеше в орбита около Веста. Продоволствените запаси щяха да им стигнат за седмица. Под пода на каютата се намираше регионалният гравитатор, поддържащ нормална сила на тежестта. Очевидно, той ще продължава да действа неопределено дълго време и, разбира се, през тези три дни, за които ще им стигнат запасите от въздух. Осветителната система работеше с прекъсване, но все пак функционираше.

Затруднението бе явно: в тридневните запаси от въздух.

Има ли изход от положението? На трима се падаше един космически костюм, лъчев пистолет и детонатор. Само това бе оцеляло.

Мур стана и си наля чаша вода.

— Майк — попита Мур, — колко голям е запасът ни от вода?

— Целият корабен запас е при нас.

— Искаш да кажеш, че зад тази стена се намира резервоар, пълен с вода?!

Майк утвърдително кимна:

— Да, сър! Резервоар във формата на куб със страна 30 фута. И три четвърти от него е пълен.

Мур беше поразен.

— Съдбата ни осигури със седмичен запас продоволствие, тридневен запас от въздух и годишен запас вода! Чувате ли, годишен запас вода! Имаме достатъчно вода, за да прием, да се плискаме, да се къпем в нея.

— Е, Марк, не го вземай така близко до сърцето — произнесе Мур, опитвайки се да успокои юношата. — Тъкмо затуй имаме толкова много вода, за да можем да се избавим от част...

— Аха! — възкликна Мур. — Как не ми дойде по-рано в главата. На работа, деца. Шлюз номер пет се намира в края на този коридор, нали? — Ши кимна и Мур продължи: — Той е запазил херметичността си?

— Е — произнесе Майк, след като размисли, — вътрешната врата естествено е херметична, но не гарантирам за външната. Напълно възможно е да е на дупки, като решето. Когато изпитвах шлюза за херметичност, не се реших да отворя вътрешната врата, тъй като външната можеше да се окаже неизправна и тогава — край.

— Ще изясним това.

Мур извади костюм от шкафчето и тръгна надолу по коридора, който минаваше край стената на каютата. Той мина през няколко херметично затворени врати, от другата страна на които бяха пътническите каюти, а сега само пещери, отворени от другия край към празния космос. Ето и вратата на шлюз №5.

Мур спря и я погледна строго.

— Сякаш е в ред — забеляза той. — Надявам се, че и от другата страна е в ред. — Той се намръщи. — Разбира се, можем да използваме за шлюз целия коридор, превръщайки вратата, която води към нашата каюта, във вътрешна врата, но ще загубим половината запас от въздух.

Мур се обърна към Ши.

— Е, добре. Индикаторът показва, че последния път шлюзът е използван за вход, така че може да бъде напълнен с въздух. Открехни леко вратата и ако чуеш съскане, веднага я затвори.

— Добре — и вратата се открехна на милиметър. От лявата страна на бравата се появи тънка ивица. Съскане не се чу: спокойният изглед изчезна от лицето на Мур. Майкъл Ши лизна показалеца си и го поднесе към пролуката. — Всичко е в ред — облекчено въздъхна той, — не тече.

— Великолепно. Отвори по-широко!

Още едно завъртане на дръжката и вратата се отвори.

— Засега всичко върви добре, Майк — каза Мур. — Чакай ме тук. Не зная колко време ще е необходимо, но ще се върна. Къде е лъчевият пистолет?

Ши му поднесе пистолета и попита:

— Все пак какво мислиш да правиш?

— Казах, че имаме много вода, и можем да се избавим от излишните запаси. Струва ми се, че не мисля лошо. — С тези думи той излезе от шлюза, оставил зад себе си озадачения Майкъл.

С бясно разтуптяно сърце Мур чакаше, докато се отвори външната врата. Неговият план се отличаваше с поразителна простота, но трудно щеше да го осъществи. Със скърцане вратата отпълзя на няколко дюйма и спря. Въздухът с рев се втурна в пустотата. Сърцето на Мур трепна, когато си помисли, че вратата няма да се отвори повече, обаче звукът на мотора се усили, и металическата плоча със скриптене изчезна в стената. Космонавтът пристегна магнитните смукалца и прекрачи зад пределите на шлюза. Трябваше да излезе в откритото космическо пространство и той замря, обхванат от инстинктивен страх, прилепен като муха към вертикалната металическа стена. Магнитните смукала надеждно го държаха и самообладанието му отново се върна.

Само на пет ярда от вратата на шлюза гладката стена внезапно завърши. Отпред беше устата на пещерата, която Мур оприличи на каютата. И тук Мур се сблъска с първата трудност. Самата каюта бе направена от немагнитен материал. Магнитните смукала щяха да бъдат безполезни в нея. Мур съвсем забрави за това и си спомни едва тогава, когато се отдели от кораба и бавно заплува встрани. С трескави

движения той се хвана за издадения отломък на стената и внимателно се притегли обратно.

Мур замря за няколко мига. След това отново изпълзя напред, всеки път проверявайки, заловили ли са се магнитните смукала. Трябваше да се движи ту по дълъг околоръстен път, за да заобиколи опасните места и да се придвижи напред на няколко фута, ту със скокове да преодолява малките пространства от немагнитен материал. И винаги Мур се намираше под уморителното, постоянноменящо се привличане на гравитатора.

Стори му се, че е пълзял дълго. Мускулите го боляха нетърпимо, пот обливаше лицето му, умореният мозък отказваше да признае реалността. Целта на пътешествието изглеждаше второстепенна, действителни бяха само нескончаемите движения сред остри ръбове, тръби, проводници. Внезапно отпред се появи светлина.

Мур замря. Ако не бяха магнитните смукала, придържащи го към стената, би паднал. Светлината проясни обстановката. Това бе илюминатор; не едни от тези мъртви тъмни илюминатори, край които минаваше, а жив и осветен. Зад него беше Брендон.

И така той бе при целта!

Мур беше поразен, цялата стена на резервоара бе оцеляла по време на сблъскването. Той леко се добра до нея. Сега му предстоеше най-трудното. Пропълзя до центъра на резервоара. Там опирайки се в остатъка от пода, се зае за работа.

— Жалко е, че главната тръба излиза от другата страна — измърмори той. — А сега...

Въздъхна и включи лъча на пистолета на максимална мощност. Във фокуса на лъчевия пистолет скоро се появи петно с размер на десетцентовата монета. Неговата яркост се колебаеше, ту се намаляваше, ту се увеличаваше. Мур отпусна изморена ръка на издадения отломък от пода. Сега работата вървеше по-бързо, тъй като ръката му вече не трепереше.

Нажеженото петно стена оранжевожълто и Мур знаеше, че скоро ще бъде достигната температурата на топене на берилиевата стомана. Но той смъртно се измори. Ще му стигнат ли сили? Изведнъж в дълбината на малката падина, създадена от лъча на пистолета, се образува мъничко отверстие и в следващия миг водата се втурна навън. Мекият течен метал се поддаде под огромното налягане отвътре и

образува дупчица голяма колкото грахово зърно. От това отверстие се понесе съсък и рев. Образувалият се облак пара обгърна Мур. През парата той видя как водата почти мигновено се превръщаше в ледени капки, бързо изчезващи в безкрайността. После почувствува леко налягане, което го отхвърляше от стената на кораба. Безгранична радост обхвана Мур, защото това се дължеше на ускорението. Космонавтът се задържа благодарение на своята инерция.

Тона означаваше, че работата е завършена — успешно завършена. Струята с пара заменяше потока от газове на реактивния двигател.

Мур се движеше по обратния път, който се оказа несравнено по-труден. Той смъртно се измори, очите му почти не се отваряха и към внезапните движения на гравитатора се прибави нарастващо ускорение на целия отломък. Неочаквано през него се появи вратата на шлюза. Почти безсъзнателно той натисна сигналното копче.

Незабавно се чу скърцане и вратата се отвори. Силните ръце на Майк подхванаха Мур.

В полусъзнание той почувствува как го тътреха по коридора и сваляха космическия му костюм. Мур отвори очи, изтри потта от лицето си и се опита да заговори.

— Искаш да кажеш — заеквайки проговори Брендон, — че струята с водата ни тласка към Веста?

— Точно като реактивен двигател — тежко дишайки потвърди Мур. — Действие и противодействие. Отверстието е разположено от противоположната страна на Веста — следователно, струята ни тласка към планетата. Водата ще стигне за дълго време и под налягане ще излиза през отверстието във вид на пара.

— Пара — учуди се Брендон, — при такава ниска температура в космическото пространство?

— Да, пара! При толкова ниско налягане в космическото пространство — поправи го Мур — точката на топенето на водата се намалява с понижението на налягането... В космоса даже ледът започва да се превръща в пара.

— Е, Брендон, чувствуваш се по-добре, нали?

Той се усмихна.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 42/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.